రామయ్య మిద్దె

డా. కె. రవీంద్రబాబు

డొంక రోడ్డున బెదిరిన కందిరీగలాగ పరుగెత్తిన జీపు ఫారెస్ట్ బంగళా ముందాగింది. రాహుల్, రంజిత్, రవి జీపు నుంచి దిగారు. వాచ్‌మన్ యలమంద "బాబుగారూ బాగున్నారా?" అని పలుకరిస్తూ జీపు దగ్గరకొచ్చాడు.

"ఓ – నువ్వెట్లున్నావు? పోయిన సంవత్సరం శెల వలకొచ్చినప్పటి కంటే చిక్కినట్లున్నావ్?" అన్నాడు రాహుల్ నుదిటి మీదకొచ్చిన జుట్టును వెనక్కు నెడుతూ.

"వయసయిపోవాక చిక్కిపోక వళ్ళు చేస్తామా బాబూ"

జీపులో సామాను లోపలకు జేరవేసాడు యలమంద. రాహుల్, రంజిత్, రవి వరండాలోని కుర్చీలలో కూర్చున్నారు.

ఆవిర్లు గక్కే టీ కప్పులు తెచ్చి వాళ్ళ ముందుంచాడు యలమంద.

"రాహుల్ ఈ వాతావరణం నాకెంతో నచ్చింది రా! మనం శెలవలు పూర్తయిందాకా యిక్కడే వుందాం" అన్నాడు రవి.

"అవున్రా! నాకూఅలాగే అనిపిస్తుంది" అన్నాడు రంజిత్.

తలూపాడు రాహుల్.

"బాబుగార్లూ సానం జేసొస్తారా!" అన్నాడు వంట ప్రయత్నంలో వున్న యలమంద.

రాహుల్ వంక చూసారు రంజిత్, రవి. "దగ్గర్లో వాగుంది. బంగళాకు కావలసిన నీళ్ళులక్కడ నుంచే తెస్తారు" టవల్ భుజాన వేసుకుంటూ అన్నాడు రాహుల్.

వాగు దిశగా బయల్దేరారు స్నేహితులు ముగ్గురూ. కొండరాళ్ళ మధ్య జలజలా పారుతున్న వాగులో దిగి బడలికపోయేలా స్నానం చేయసాగారు ముగ్గురూ.

బహుసన్నని తుంపర మొదలయింది. "షవర్‌బాత్ చేసినట్లు హాయిగా వుందిరా" అన్నాడు రాహుల్.

"ఇది నాచురల్ షవర్‌బాత్!" అన్నాడు రవి.

అంతలోనే ఆకాశంలో బొగ్గులు విరజిమ్మినట్లు చిమ్మ చీకట్లు కమ్ముకున్నాయి. కుండకు చిల్లు పెట్టినట్లు ధారాపాతంగా వర్షం కురవసాగింది.

ఆలోచిస్తున్న రాహుల్‌కు మెరుపు వెలుగులో మిద్దె కనపడింది.

"అరేయ్ మనం వాన తగ్గిందాకా రామయ్య మిద్దెలో తలదాచుకుందాం– రండి" స్నేహితుల జవాబుకు ఎదురుచూడకుండా పరుగెత్తాడు రాహుల్.

ఒకదాని మీద ఒకటి పేర్చిన కొండరాళ్ళ గోడలు – పైన మద్దికొమ్మల మీద పాటిమట్టితో కప్పు. కిటికీలు లేకుండా, మనిషి లోపలకు వెళ్ళేంత ఖాళీ వుంది. ఒక గోడలో మిద్దె దగ్గర మళ్ళీ ఆగిపోయాడు రవి, రంజిత్.

గోడ ఖాళీలోంచి లోపలకు వెళుతూ "రండిర భయం లేదు"

"అదృష్టం బాగుంటే తింటానికేమైనా దొ[illegible] వచ్చు" అన్నాడు రాహుల్.

పాంట్ జేబులో లైటర్ తీసి నాలుగైదుమార్లు వి[illegible]లించి వెలిగించటానికి ప్రయత్నించాడు రాహు[illegible] నాలుగోసారి స్విచ్ నొక్కాక వెలిగింది లైటర్.

లైటర్ వెలుగులో మిద్దెలోపల భాగం కనపడ్డా[illegible] ధైర్యంగా లోపలకొచ్చాడు రవి– అతని వెం[illegible] రంజిత్ వణకుతూ వచ్చాడు.

మిద్దెలో ఒక పక్క గోడలో చిన్న గూడుల అమర్చబడి వుంది. కొబ్బరి చిప్పలో మావె మావెలో సగం కాలిన వత్తి కనపడ్డాయి. గూడు కింద పూలు. కొబ్బరి చిప్పల్లో తేనె, సీతాఫలాల కనపడ్డాయి. సీతాఫలాలు తిని తేనె తాగారు.

"తెల్లారిందాకా యిక్కడే పడుకుందాం" అన్నాడు రంజిత్.

"అడుగో వెలుతురు – ఎవరో వస్తున్నారు" అన్నాడు రవి.

"యలమంద మన కోసం వచ్చి వుంటాడు" అన్నాడు రాహుల్.

మిద్దె నుంచి బయటకు వచ్చి "యలమందా" అని అరిచాడు రాహుల్.

"వస్తున్నా బాబూ" యలమంద గొంతు వినపడింది.

రెండు నిముషాలలో యలమంద మిద్దె దగ్గర

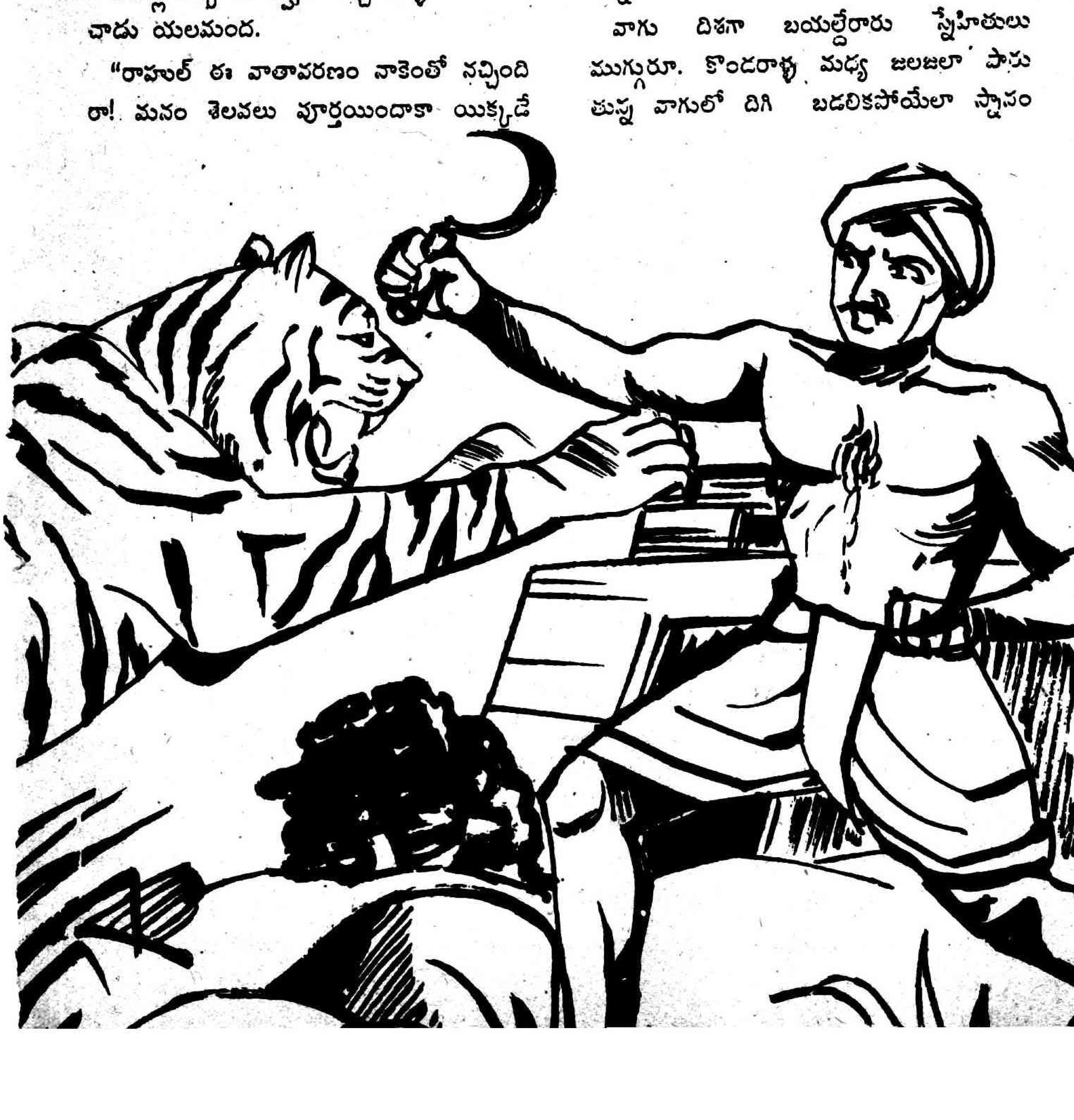

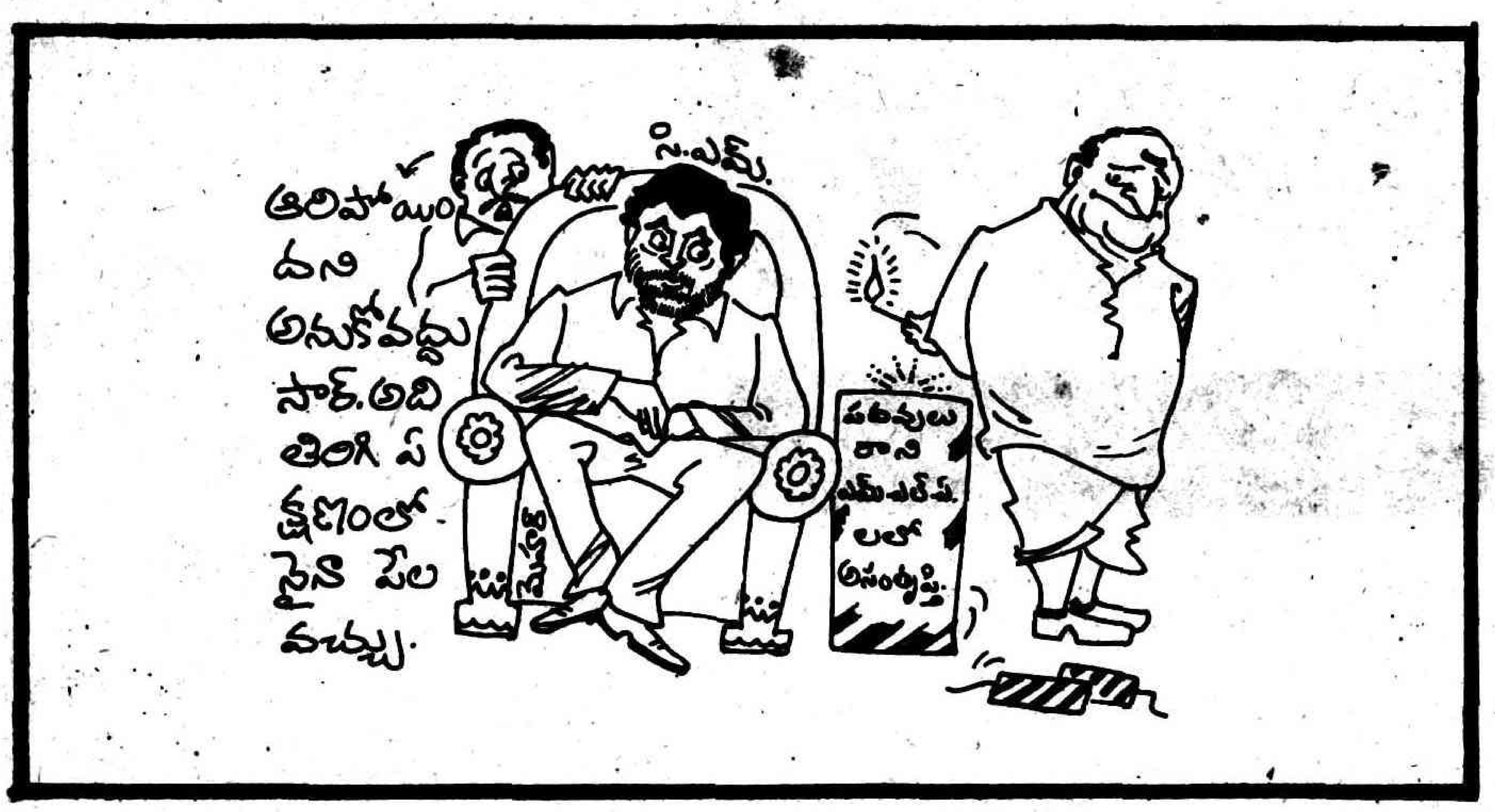

కొచ్చాడు

యలమంద టార్చ్‌లైట్ వెలుగులో ముగ్గురూ బంగళావైపుగా నడిచారు.

పది నిముషాలలో బంగళా చేరారు.

అడవి కోడి మాంసం, అన్నం తిని విశాలమైన బెడ్‌రూంలో మంచాల మీద పడుకున్నారు స్నేహితులు.

"రాహుల్ - ఇందాక మనం తలదాచుకున్న మిద్దె ఎవరిది?" అడిగాడు రవి.

"రామయ్య మిద్దె అంటారు పెద్దగా వివరాలు నాకు తెలియవు అన్నాడు రాహుల్.

"రామయ్య మిద్దె సంగతి సెప్పమంటారా?" నేల మీద చలికిలబడుతూ అడిగాడు యలమంద.

స్నేహితులు ముగ్గురూ తలలూపారు.

"రామయ్య తాత కథ యివ్వడెవ్వరికీ తెలవదు. పెళ్ళి చేసుకున్నాక ఈ చుట్టుపక్కల జనం వొచ్చి రామయ్య మిద్దెలో వళ్ళు తేనె పెట్టి ఎళతుంటారు! అట్టా చేస్తే కాపురం చల్లంగా సాగిపోతుందని నమ్మకం.

నాకు తెలివొచ్చినప్పట్నుంచీ ఇట్లాగే జరుగుతూంది! నాకు ఏడెనిమదేళ్ళప్పడు మా తాతని రామయ్య మిద్దె సంగతడిగా. ఆయనప్పడు నాకు చెప్పిన కథే మీకూ చెబుతున్నా.

ఒరేయ్- అప్పటికి నువ్వు పుట్టలేదు. నీ అబ్బ పుట్టలేదు. నేను పుట్టలేదు. ఈ బంగళా కట్టలేదు. అప్పడడవి. యింత పల్చగా లేదు. రామయ్య ఇక్కడ వాడు కాదు. తన వూళ్ళో వాళ్ళతో తగువెట్టుకుని ఇంత గుంటుడిగా వుండగా ఇక్కడ కొచ్చాడు.గూడెంలో నలుగురితో కలసిపోయాడు. పెరిగి పెద్దోడయ్యాడు.

కులపోడుగాదని ముందెవరూ పిల్లనివ్వల. అప్పడు సీతమ్మనే పిల్ల రామయ్యను మనువాడుతానని ముందుకొచ్చింది. సీతమ్మ తండ్రికి పోలి కట్టి మనువాడాడు రామయ్య.

చూచుకున్న గూడెం జనానికి ఏందుకో రామయ్య మీద అసూయ కలుగసాగింది. గూడెంలో వున్న పడుచులందరికంటే సీతమ్మ అందంగా వుండడమే అందుకు కారణం గావచ్చు.

సూటిపోటీ మాటలతో మొదలైన ఈర్ష్య రామయ్యను సీతమ్మను గూడెం వాళ్ళు వెలేసేంత వరకు వెళ్ళింది.

రామయ్య అందుకు జంకలేదు. వాగు పక్కన కొండరాళ్ళతో మిద్దెకట్టుకుని అందులో సీతమ్మతో కాపురముండసాగాడు.

రామయ్య నాదిలేసి వొచ్చి గూడెం కుర్రోళ్ళల్లో ఒకడ్ని చేసుకుంటే సీతమ్మ మీద వెలి తొలగిస్తామన్నాడు గూడెం పెద్ద.

రోజులు గడిచిన కొద్దీ వూరి వాళ్ళ కసి పెరుగసాగింది గాని తగ్గల్లా "ఎక్కడ్నుంచో వచ్చి మన పిల్లను లేవదీసుకు పోతాడా యీడు!" అని ఉడుక్కోసాగారు.

ఒకరోజు సాయంత్రం పుల్లల కోసం అడవిలో కెళ్ళాడు రామయ్య.

కక్షగట్టిన గూడెం యువకులు నిష్కారణంగా రామయ్యతో తగువెట్టుకుని తన్ని చెట్టుకు కట్టి ఈత బెత్తాలతో వళ్ళు వాతలు పడేట్లు బాదారు.

"మిద్దెలో సీతాలొంటరిగా వుందిరా. వన్నొదలండిరా" అని రామయ్య బతిమిలాడి అడిగినా విన్లేదు వాళ్ళు. నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు.

చీకటి పడిపోయింది. రామయ్య సొమ్మసిల్లిపోయాడు. "సీతాలూ సీతాలూ" అని అరిచాడు తెలివొచ్చాక.

కట్లు విప్పకుని చిమ్మ చీకట్లో మిద్దె వైపుగా పరుగెత్తుకు పోసాగాడు కొడవలి పుచ్చుకుని.

మిద్దె దగ్గరకు వచ్చే సరికి మిద్దెల్లోంచి బయటకురికింది సీతమ్మ మెడను నోటగరచుకున్న చిరుతపులి.

"ఆయ్" అని అరుస్తూ చేతిలో కొడవలితో చిరుతపులి మెడ మీద నరికాడు రామయ్య.

"గాండ్రు"మన్న చిరుత కేక గొంతులోనే ఆగిపోయింది. చిరుత పంజా రామయ్య ముఖానికేసి విసిరింది. పంజా విసురుకు స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు రామయ్య.

తెలతెలవారుతుండగా మెలకువొచ్చింది రామయ్యకు. చిరుత పంజా దెబ్బ నుంచి కారిన రక్తంతో రామయ్య జుట్టూ ముఖం అట్టకట్టింది.

ఉలికిపడి లేచాడు. కొడవలి దెబ్బ తిన్న చిరుతపులి శవం నాలుగడుగులవతల పడి వుంది.

"సీతాలూ" ఎలుగెత్తి అరిచాడు రామయ్య సీతాలు శవం చూడగానే.

సీతాలు గొంతు మీద చిరుత పులి కొరికిన గాయం కనపడింది. గాయం నుండి చిమ్మిన రక్తం ముఖాన, ఫంటిన గడ్డ కట్టింది.

"సీతాలూ" భార్య వళ్ళు తడుముతూ బావురుమన్నాడు రామయ్య.

"సీతాలూ!" రామయ్య అరచి అరచి సొమ్మసిల్లాడు.

రామయ్యకు మళ్ళీ తెలివొచ్చేసరికి పొద్దు నడినెత్తికొచ్చింది.

గూడెం జనం అప్పటికీ రాలా. పిల్లలు మాత్రం వచ్చి దూరంగా నిలబడి చూడసాగారు.

రామయ్య వాగులోంచి కుండతో నీళ్ళు దెచ్చి సీతమ్మ దేహానికి స్నానం చేయించాడు. అడవి పూలూ తెచ్చి మాలకట్టి మెళ్ళో వేసాడు.

మిద్దెలోపల గొయ్యి తీసి సీతాలును అందులో కూర్చోపెట్టి మట్టి కప్పాడు.

మిద్దె వాకిలి వద్దే కూర్చుని భార్య సమాధి వంకే పిచ్చి చూపులు చూస్తూ కూర్చుండి పోయాడు.

పిల్లలు పోయి జరుగుతున్న విషయాలు గూడెంలో చెప్పారు.

ముందు సీతమ్మ తల్లీ తండ్రీ తర్వాత గూడెం జనం అంతా తరలి వచ్చారు.

భార్య సమాధి వంకే చూస్తున్న రామయ్యను చూడగానే వాళ్ళ గుండెలవిసిపోయినై

నీళ్ళు తాగకుండా తిండి తినకుండా మిద్దె వాకిలి ముందే కూర్చుండి పోయాడు రామయ్య.

సీతమ్మ పోయిన పదకొండో రోజు మిద్దె వాకిలి దగ్గర చేతిలో కొడవలి పుచ్చుకుని ప్రాణాలు విడిచాడు రామయ్య.

గూడెం జనం మొత్తం కదలి వచ్చారు అందరి కళ్ళల్లో నీళ్ళు గుండెలు పిండేసే బాధే!

సీతమ్మ సమాధి పక్కనే గొయ్యి తవ్వి రామయ్య దేహం పూడ్చి పెట్టారు.

అప్పట్నుంచీ రామయ్య మిద్దె గూడెం ప్రజలకు గుడి అయింది" కథ చెప్పి తాత కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

కథ ముగించాడు యలమంద. దీర్ఘంగా నిట్టూర్చారు ముగ్గురు స్నేహితులూ.